

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben egész színiidényre 4 ft. 50 kr.
Vidékre " " 5 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindennemti hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorok
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetéssel 20 újkr.

A MEGTESTESÜLT FÁTUM.

IRTA

PAPP MIKLÓS.

(folytatás.)

Tünődve ment Mari szobájába, — mit tudhat ivágni tőle Gábor ur, talán valami hónapokig tartó nehéz női munkát, vagy talán nem bírja már költségeit, s arra akar felkérni, hogy egyszerűbben járjak? — oh, hiszen ez nem olyan nagy áldozat lesz; megteszem örömmel. Szegény jó Gábor ur, ilyen csekélységet is minő gyöngéd uton akar tudatni!

Nemsokára kopogtatott Gábor ur Mari ajtaján.

„Szabad édes Gábor bácsi!”

Összehajtott kis levélkét adott át gyámleányának.

„Magadra hagylak Mari, reggel elvárom a választ reá, még egyszer kérek légy őszinte,

bár ni legyen válaszd, meg fogok nyugodni benne.”

„A viszontlátásig.”

Ismét magára maradt Mari, alig merte felbontani azt a kis levelet, egy nyugtalanító érzés fogta el egész valóját.

Midőn végig olvasta, megsemmisülve ejtette ki kezéből, arcát eltakarta kis kezecskéjével s elkezdett zokogni..

„Ilyen hamar elveszik tehát az emberek a boldog fiatalok édes álmait!... vajjon mit vétettem én, hogy ily korán már szenvedést akart reám mérni a sors? Szegény öreg, hogyan juthattál e gondolatra...!”

Lehajta szép fejét hófehér ágyára s úgy sirt tovább.

Ott lelte a hajnal is az árva leányt.

Egy kurta éj hogy megváltoztatta arcát! minő halvány lett!

Reggel ő kereste fel aztán Gábor urat, ki alig merte szemeit a leányra emelni. Ugy reszketett a keze, midőn megfogta a Mariét.

Teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

„Jó reggelt Mari, jó reggelt, olyan korán már fennvagyunk?“

„Ébren töltém el az éjt, — válaszolt Mari egy könnyű sohaj lebbenve el ajkán.“

„És miért?“

„Gondolkodtam, sokat, nagyon sokat, mint Gábor bácsi kívánta...“

„Nemde igazam volt, midőn mondtam, hogy utolsó kívánságomat csak áldozattal teljesítheted...“

„És mégis be fog teljesedni ohajtása, mert elhatározám, hogy...“

„Gondold meg Marim jól szavaidat, miket mondani akarsz!“

„Meggondoltam, s ohajtása szerint neje leszek Gábor bácsinak.“

* * *

Gábor ur nem tudott hova lenni örömeiben.

Tehát mégsem igaz, hogy ő a megtestesült fátum, a sors öreg napjaira tartogatta a boldogságot, vagy talán el is fáradt üldözni őt?

Milyen véghetetlenül boldog lesz ő nemsokára azon nő oldala mellett, ki ő kivülről nem ismer mást, nem szeret senkit, kinek nincsenek vágyai, kinek lelkét még nem ronghatták el az emberek, nem taníthatták meg beteges ábrándokra.

Titokban fog megeskünni Marival, minden zaj nélkül, ne tudjanak az emberek, a világ róla semmit, — talán még ki is nevetné, megirigyelnék boldogságát.

Elérkezett az esküvő órája.

A jó Gábor ur szívét ismét elfogta valami bántó gondolat, eszébe jutott, hogy mi történt vele egykor az oltár előtt...

Oh miért is marad oly soká bevésve az ember lelkébe az ilyen fájó emlék, miért nem hal ki lassanként, mennyi keserű percz lenne megmentve!

Csak legalább a szép menyasszony ne lenne olyan halvány... még halványabb mint ez a másik volt... oh de hisz nem is csoda, olyan sokáig beteg volt az esküvő előtt, alig tudták életre hozni az orvosok.

A pap reájok adta áldását.

Nem volt senki más jelen, csak két tanu.

Miért is az a sok ember? hogy elraboljanak még azok is szerencse kívánataik, elkoptattott bókjaikkal néhány órát a boldog pártól?

És a nagyszerű étkezés helyett szerényen helyet foglaltak négyen az asztal mellett, Gábor

ur, szép kis felesége, meg a két tanu, — e két utóbbi is nemsokára magukra hagyta őket.

Ezek az életnek a legszebb percei, midőn az új boldog pár először van tanuk nélkül egymással? Ki irhatná le mit érez a boldogsággal túlradt szív e perczekben?

Minden tárgy oly barátságos szint őt körülöttünk!

(vége köv.)

A huszár, csak huszár, ha baka is.

Az A...di gyalogsági őrnagynak gyönyörű pej paripája volt, mely minden tanogató ellenére a hídon nem akart átmenni a Maros felett. Történt, hogy egy fölízst szemlére jelent meg, s a várbeli gyalogság átrendeltetett a városba. Az őrnagy e szép pejre ült, melyet a napokban újra dressiroztak. A hídroz érve megrobbant s nagyot ágaskodva két első lábát a hidgerendába feszítte és sem ide, sem oda. Nem megy a baka, mint a cigány mondá hasonló bokros lovára.

Ekkor kipördül a sorból egy nyalka baka, s salutálva a meredt lóhoz közeledik, így szólítván meg az őrnagyot: „Obester uram, én huszár vagyok, és csak strófból vagyok baka, de ha megígéri az obester ur, hogy engem a huszárokhoz vissza tesznek, hát megtanítom a lovat, hogy átmenjen a hídon.“

„De nem szabad ám tüni.“ Szólt az őrnagy.

„Egy ujjal sem bántom a jámbort.“

Az őrnagy más paripára ült, ezt a csökönyöst az ajánkozó baka gondjára bízván.

A baka felpattant amugy huszárosan a pejre, úgy belevágván magát a nyeregbe, hogy a paripa meggörbödött alatta, s nagyot gondolt, hogy mifele ördög zuhant az ő hátára. Visszanyargalt a vár felé, eljáratta vele a kalamájkát, s mint a vihar a hid felé nyargallatá — hiába verte oldalába a bakkanes obsetztét, újra nagy delien odameredt a hid első gerendájához. A baka föl néz az égre, s nagy huszársohajtást (vulgo káromkodást) bocsát ki ajkain, és vesztig marad.

A paripa meguntván az állást, vissza akar fordulni, jobbra balra, de a baka vasmarokkal tartja, előre biztatván. Ujra elcsöndesültek az előbbi positurában mindketten. A paripa időnként újra elzándékozik, de a baka ott tartja, és pipára gyújt. Így tartott délig, a bakának ebédet hoztak, de a paripának nem: ott voltak estig, ott reggelig. Ekkor már a paripa nagyon megehezett. A baka egy porció jóféle szénát kötött egy másik baka farára, a ló elébe állítja és

megindítja. A ló, negélyét és szeszélyét felejtve, a szénára sovárgó szemekkel megindul, nagyokat nyuladozván a szénás baka felé, de a rajta ülő, minden harapástól eltartja; így sétáltak a hidon le s föl több ízben, a paripa eléget nyihorászott, hörögött, nem ügyelve a dobogó hidra, de egy harapás szénát sem kapott. Ekkor beizen a baka, „hogymár meggy a ló.“ Erről az őrnagy csakugyan saját szemével győződött meg.

A paripa jóltartatván, az őrnagy reá ül a hid felé nyargal. A mint a hidfőhez ér, azon helyre, hol őt annyira megkoplatták, akkorát ugrik, hogy majd a hid közepéig jut ezen egy ugrással, s e nap óta rámegy minden teremtetl hidra, csakogy a hidfőnél jól bele kell feszülni a nyeregbe, mert azt a koplaló-pontot tigris ugrással szokta átrepülni.

A baka elvesztett boldogságát megint viszszenyerte, újra húsár lett, még pedig frájler.

Művészi hírek és események.

— Tót Somát a kolozsvári közönség alig várja; aligha volt táncművésznek valahol oly fogadtatása és jóvedelmezése, mint a milyen Kolozsvárt Tót Somára vár.

— E napokban egy igen hecses kézirat gazdagodott a nemzeti muzeum könyvtára. E kézirat a „Bánkban“ szerzőjének, Katona Józsefnek ifjabbkori költeményfüzéré, sajátkezűleg leírva, mely nyomtatásban sohasem jelent meg. Hogy a költeményfüzér a nagy drámairól saját kézirata, azt a füzet végén Udvarhelyi Miklós, a pesti nemzeti színház érdemes tagja, s Katona kortársa és jóbarátjának mutatja.

— Oscar, a közelebb elhunyt svéd király, nagy kedvelője, sőt gyakorlója volt a zeneművészetnek, még halála előtt 8 nappal, egy nyilvánosságra bocsátandó nagy operán dolgozott.

— A volt szerb fejedelem, Karagyorgyevits Sándor herceg családjával együtt Budapesten települt le, s miútt halljuk, közelebb egy házat is vásárolt.

— Septemberben a bécsiek hetvenezerkét-száztizenkétezer akó sört fogyasztottak el. Betűkkel írtuk ki, mert számmal írva, olvasóink még saját hibájukra gondolták volna. (Hölgyfutár.)

— „Mikor léptet föl már engem egyszer az ur, hogy megmutassam ki vagyok?“ — kérdi egy harmadnapos színész az igazgatót.

„Majd ha elkészül a debreczeni színház.“

„Az a fiam unokája sem éri meg“ — felelt a gonosz számításu kezdő.

Érkeztek:

- 1/1 Szöllősi Róbert, catastr. tisztviselő, Sz.-Somlyóról.
Szöllősi Gyula „ „ „
Hosszán József, földbérő, Mocsról.
Papp Márton, földbirtokos, Aranyos-Lónáról.
Bernát Albert, földbirtokos, Hevesről.
Béldi Albert, földbirtokos, M.-Vásárhelyről.
Ballasi H. Ágnes, földbirtokosnő, Tasnádról.
Hosszu József, perceptor, Mocsról.
Papp László, cs. k. kapitány, Veronából.
Sándor Anna, földbirtokosnő, Pestről.
Sándor László, cs. k. főhadnagy, M.-Vásárhelyről.

Elutaztak:

- 1/1 Szalánczy Samu, cs. kir. helyt. fogalm., Szebenbe.
Schmidt K., kereskedő, N.-Váradra.
Török Dániel, cs. k. hivatalnok, Kozárvára.
Szabó Gedeon Ágoston, magánzó, Fogarasra.
Ballasi H. Ágnes, Tasnádra.
Sándor Anna, M.-Vásárhelyre.
Sándor László, cs. k. főhadnagy, N.-Váradra.
Papp László, cs. k. kapitány, Naszódra.
Hosszu József, Mocsra.

(1)
N° 2674.

(3-3)

Árverési hidetmény.

A szamosujvári cs. k. járási hivatal mint bíróság által ezennel közhírré tétetik; hogy Horváth Benedek folyó hó 9-dikén 2674 sz. n. alatt beadott kérelme nyomán, az ő, Veresegyházi Moga Juon, Geletzán Petre, Gliga Nikolai, Orbán Péter, Balog Márton, Vásárhely Dani, Vásárhely Pista és Pnrf Hosztán elleni adósságos perébe, a végrehajtási árverés, a megnevezett adósok veresegyházon, 66 5. 8. 22. 26. 43. 58. és 67. házszámok alatt fekvő 8 felszabadult jobbágy telkeire és azokhoz tartozó külső földeire, réteire, szőlőre és legelőre, melyek a záloglási jegyzőkönyvbe feljegyezve vannak, és 6826 fra ausztriai értékbe becsültettek, megengedtetett, és az árverésre a két határidő, az 1859-dik év december 28-dikán délelőtti 10 órára, és az 1860-dik év januárius 30-ik délelőtti 10 órára Veresegyházán a falu házánál üzetett ki.

Ezen árveréshez a venni szándékozók azon megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az árverési feltételeket; mintszintén a záloglási és becslési jegyzőkönyveket addig is ezen törvényiszkeknél megtekinthetik és abból másolatokat is vehetnek.

A fennírt telkek az első árverésen csak a hecsíron, vagy azon felül, a 2-dikon pedig azon alól is elfognak adatni.

Továbbá mindazok, a kik a fenn megírt telkekre zálog; tulajdon. vagy akármilyen jogot formálni, vagy formálhatni gondolják magokat. felszólítatnak követelésöket az árverésig ide bejelenteni, mert ellenesetbe magokmagoknak tulajdonítsak, ha ők az árverési összeg elosztásához meg nem hivatnak, és ha az árverési összeg ki fogna meríttetni, követelésöikkel elutasítatnak.

A cs. k. j. bivataltól mint bíróságtól.

Szamosujvárt, october 14-kén, 1859.

(3)

1—3)

Hirdetés.

A kolozsvári határon a Csillag nevű hegyen, egy szép jóság több évre haszonbérbe kiadó. A jóság áll mintegy 150 hold szántóföldből, hozzá tartozó gazdasági ép. telekkel a legjobb korban. A kedvező feltételek iránt értekezni lehet ügyvéd Nagy Leopoldnál, k.-monostor-utca, 232 sz. alatt.

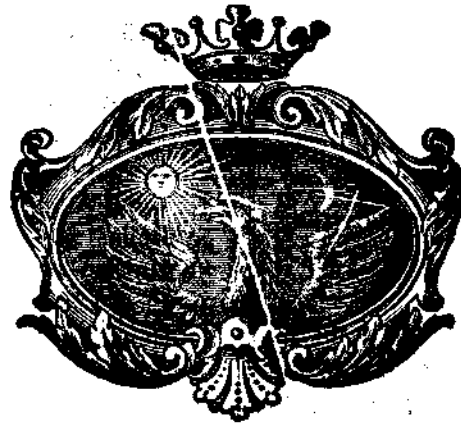
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

Pauli ur, mint ujonan szerződött tag.

I-ső bérlet

7-dik szám.

NEUZETI

SZINHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, csütörtökön, november 10-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

Lammermoori

Nagy opera 3 felvonásban, írta Románi Felix, fordította Egressi Béni, zenéjét Donizetti.

Személyzet:

Aston lord, Lammermoor ura	Bodorfi.	Bidebens Rajmond, Lucia nevelője	Baráti.
Lucia, húga	Fridrikné.	Eliza, Lucia társalkodónéja	Láng M.
Rawenswoodi Edgár	* Pauli.	Normanno, a rawenswoodi zsoldosok pa- rancsnoka	X X X
Bucklaui Arthur	Gerecs.		

Lucia hölgyei, katonai kíséret, nép.

* Pauli ur, a pesti városi színház volt első tenorénekese; mint ujonan szerződött tag a fennjelölt szerepben ajánlja magát a t. cz. közönség kegyébe.

Szombaton, nov. 14-kén, 1859. adatik bérszünetben e színpadon először „Egy királyné.” Eredeti történeti (s a gróf Teleki-alapítványból 100 db arannyal pályadíjazott) dráma 4 felvonásban, írta Tóth Kálmán.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr. Karzat 15 kr. oszt. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9-kor.